

Seal satis ta issase kassi Hintsu Pohla, maale Mes-
sikäppa karrole sõnumid wima, pallus karro Tal-
linna tulla ja lubbas tedda kuuningaks tõsta. Kui
wanä Messikäp sõbra kirja olli luggenud, läks temä
südda wägga rõemaks, ja tõrkumata ning julgest
tõttas temä Tallinna, kus miäno issa tedda sure
illoga wasto wöttis, filmapilgul Kriimsilm issanda
hundile ja targa Srmabbeme määräle kaarnaga
sõnumid läkkitas ja neid ruttust nõu piddamisele
senna kutsus; wies salla nõumees olli wennike Hints.
Üks weike küllake, penniformad kaks lõune pool
Ülemiste järwe, wallitseti kofkotullemise paigaks.
Seal istusid pikkal pimedal ööl meie nõumehhed
ühhe wabhatmehhe urtsikus, ei mõttelnud Sumala
peale, waid kurrat ja miäno issa rahhayung kihho-
tasid nende süddamed kurja tööle. Wõteri siis ühhel-
meel nõuks: meie armolikko kuuninga issandat tappa!
Messikäppa kuuningaks üllendada, aujärje peale tõsta,
kuldroniga ehhitada ja meie Ma kuuningaks arwa-
likult kufutqda. Selle peale wandusid wiekeste
kindlat wannet. Kui legi wanä kuuninga sõbradest
wasto piddi tõrkuma, sedda lubbati libbeda keele
ehl rahhaga leppitada, ehl kui need kaks ei aitaks
sõawäega ärrapelletada. Miäno juhtusin foggemata
sallaasja kuulda sama. Srmabbe olli Me:jamä labal
pääd wässitanud ja se läbbi rohke juttuliseks läinud,
kus tormlase kombel naisele sallaasja lobbises; pär-
rast kinnitas mehkiye kõrwast naisele, suud kinni sul-

guda, ja mõtles sellega oma ruimalust kahhantada.
Temä naine juhtus pühhapäwal kirriko teel miäno
wanä moriga kofko, nemad affasid maggusast juttu
westma, essiteks lastest, nabri naise tannodest ja
muust tühjast asjast, agga lodud naiserahwa kombe
järrel: enne kui jännes kolmford aewastand — olli
sallaasja miäno naise kõrwus. Kül piddi temä pär-
rast sedda Srmabbeme eidele pühha kolmekuuningade
nimel, enda au ning truuse, ihho ning inge peale
tõutama sallaasja kinni piddada; agga uisama pil-
kalt kui Srmabbeme emand keelt oskas kaitseada,
seisis jut miäno naisokese suus warjul. Koddo tulles
rakis ta mulle asja põhjani wäha, andis pealegi
mõnne tunnistähhe, mis sallaasja piddi arwaldama.
Miäno affasin asja süggawast läbbi mõtlema, kohhe
tulli mulle ennemuistene konnade krotsomine meele,
mis wiwaks wanä issa kõrwa taewa tungis. Kon-
nad tahtsid kuuningat sada ja waljo sundmise al-
ellada, kessel tännini lubba olnud iggas weeloigus
passita lifuda ja kuddo teha, Wanä:issa wiiskas
essiteks naero pärrast pakko neile jökke, ja kui kon-
nad selle maggawa kuuningaga rahhul ei olnud, sea-
dis wanä:issa tonefurge neile kuuningaks, kes neid
nüüd taggafusab ning furnab, ja kuskil rahho ei
anna. Armetomal kombel wallitseb tonefurg nende
ülle; kül ohhiwad nüüd ruimalad oma kaebamise
krotsomist, agga mis ohkimine enam aitab: kuuninga
pik nok on näppistaja."